

... A történet napjainkban játszódik egy budapesti lakótelepen, a Citrom utca 72. szám alatt. A 3. kerületi panelház lakói kitalált szereplők.

A földszinti kétszobás lakásban él Csiszár Marcsika, a hetvenegy éves, aranyos, nyugdíjas néni. Rendkívül fiatalos, telis-tele életkedvvel. Valaha varrónő volt. Legkedveltebb hobbjaja, hogy virtuális farmot gondoz otthonából. Férje, Gyuri nemrég ünnepelte hetvennegyedik születésnapját. Gyermekorvos volt, mielőtt nyugdíjba vonult. Még mindig rajong feleségéért, támogatja minden hóbortját. Neki csak egy számít, hogy az ő imádott Marcsikája boldog legyen. A mosolya, a vidámsága mindent megér, ez ad erőt neki a mindennapokhoz. Bár ezer éve házások, imádják egymást. Még hogy a szerelem elmúlik, idővel átalakul és marad a szeretet... Ezen mindig jókat mosolyognak, mert ők még most is ugyanolyan szerelmesek, mint az első napon, mikor meglátták egymást a vasútállomáson. Azt a pillanatot soha nem feledik. Marcsi édesanyját kísérte ki a vonathoz, Gyuri a barátnőjét. "Teljesen véletlenül" egymásba ütköztek. Persze mind a ketten tudták, hogy szó sincs itt véletlenről, ez a sors. A sors akarta, hogy találkozzanak. Ahogy Gyuri felségítette Marcsit a földről, és a szemébe nézett, hevesebben kezdett verni a szíve. Nem tudta elengedni a puha, törekeny kezét. Csak fogta és kereste a szavakat, mivel tudná szóval tartani. Felajánlotta, hogy hazakíséri a lányt. Persze Marcsi nem ellenkezett. Esze ágában sem volt. Első pillantásra beleszeretett abba a ragyogó, barna szempárba.

Ennek már ötvenkét éve. Idén ülik az aranylakodalmukat, úgyhogy nagy ünnepségre készül a család.

Négy gyermekük született, Éva és Rita külföldön dolgozik. Családjuk még nincs, karriert építenek, modern lányok.

Lajos fiuk egy pécsi lányt vett el, ott egy unokájuk, Lili született öt évvel ezelőtt. Sándor, a legidősebb, a közelben lakik, csak pár utcányira tőlük. Itt két unoka született, a tizenegy éves Samu, és a kis Boldizsár, aki idén kezdi az iskolát.

Pontosan felettük, az első emeleten lakik a Molnár család. Klárka ötvenhat éves és a postán dolgozik. Végtelenül kedves, türelmes teremtes, imádjja az embereket. Ezzel szemben férje, Pisti nyugtalan természetű. Bármibe kezd biztos kudarcot vall. Mindig kihozza a sodrából Klárka higgadtsága. Mint a tűz és a víz. Nehezen tudnak együtt élni, de csak nem válnak el.

Hát hogy nézne az ki?! Hiszen az ő szüleik is így éltek. Nem volt ugyan szerelem köztük, de legalább nem voltak egyedül. Pisti villanyszerelőként járja a várost, de már csak pár éve van hátra a nyugdíjazásig. Gyermekük nem született. Klárka nagyon szeretett volna, de férje hajthatatlan maradt. Ahogy öregszenek, úgy egyre jobban bánja döntését, hogy hallgatott erre a vénemberre. De hát ez van. Innen már nincs visszaút.

Mellettük lakik a Füredi család. Pár éve költöztek ide. Ők azok, akik két lakást vásároltak és egybenyitották. Így lett az otthonuk ötszobás, a legnagyobb a lakótelepen, és erre a ház úrnője, a

negyvenkilenc éves Katalin rendkívül büszke is. Kicsit beképzelt, kicsit arrogáns, összességében egy mérhetetlenül sznob nőszemély. Ügyvédnö a kerületi polgármesteri hivatalban. Neki mindenből a legjobb és a legrágább kell. Ezt látta édesanyjától, aki egy budai villában él egyedül, miután egy férfi sem tudott megmaradni mellette. Nagyon ritkán látogatja meg lányát, mert nem szeret vegyülni a néppel, kifejezetten taszítják Katalin szomszédjai. Férje, Endre ötvenkét éves, szintén a polgármesteri hivatalban dolgozik. Végtelenül öntelt, okoskodó, tudálékos, úgy gondolja, mindenhez ért. Jól kiegészítik egymást Katalinnal. Egy szem fiuk, Andor tizenhat éves, örökölte szülei természetét. Neki a kutya vagy a macska túl hétköznapi háziállat lett volna, ő kaméleont akart. Szülei persze ebben is boldogan támogatták.

Lakásuk olyan, akár egy ikeás bemutatóterem, mert Katalin ezt tartja trendinek. Egyediséget akar, nem szeretné, hogy olyan bútorai legyenek, mint mindenki másnak. Ezzel persze meggyűlik a baja, mert ezek a márka óriási népszerűsége miatt igen sok család otthonában előfordulnak. Ezért van benne Katalin annyi Facebook csoportban, mert állandóan keresi a megoldást.

Fürediék nagy társas életet élnek, így az egyik szobát szalonnak, a másikat étkezőnek alakították ki. Rendszeresen adnak partikat (ahogy Katalin nevezi). Ilyenkor pincért és szakácsot fogadnak fel. A pénz nem számít.

A másodikon laknak Kádárék. Jolika ötvenhét éves, korához képest nagyon jól tartja magát. Néha túlzásba is viszi, úgy viselkedik és öltözködik, akár egy tinédzser. Nem mellékesen ő a ház közös képviselője. Igazi pletykás, rosszindulatú perszóna. Mindenkiről van véleménye, és persze sosem jó. Szemtől szemben mézes-mázás, utána a háta mögött meg jól kibeszél mindenkit.

Férje, Béla hatvanegy éves, ő a gondnok a házban. Olyan, mint Joli, csak pasiban. Esténként egy pohár sör mellett tárgyalják ki az embereket. Egy nagy fiuk van, Sanyci, aki Amerikáig menekült előlük.

Szerelem, hát az van, csak nem egymás iránt. Mindig előjön a téma, hogy rosszul választottak. Jolikának Pistihez kellett volna hozzámennie, Bélának meg Klárikát kellett volna elvenni az elsőről. Persze Molnárék erről a szerelmi civódásról mit sem sejtene. (Bár Klárikának mostanában feltűnt, hogy Joli mennyire kellett magát a férje előtt.)

A harmadikon lakik Fülöp Ágika, aki harminchét éves, és egyedül neveli a tizenhét éves Majját. A férje akkor hagyta el, mikor még csak egyéves volt a lányuk. Azóta egyedül vannak. Nincs senkijük, csak egymásra számíthatnak.

Szerény anyagi körülmények között élnek, Ági egy ügyvéd mellett dolgozik titkárnőként. Imádja lányát, és mindent megtenne azért, hogy boldognak lássa. Egyébként egy nagyon csinos, magas nő, hosszú szőke hajjal. Bármikor találna magának férfit, ha akarna. Csakhogy fél. Túl nagy sebet ejtett rajta volt férje, Karesz, aki egy ingatlanos cég vezetője volt. Egyszer látogatóba indult hozzá

Majával, mikor az irodában rajtakapta a titkárnőjével. Azonnal beadta a válókeresetet. Azóta nem találkoztak, a férfi nem kereste még a saját lányát sem.

Felettük, a negyediken lakik az Orosz család. Levente, a harmincegy éves informatikus, és párja Erika, aki két évvel fiatalabb és műkörmös. Minden vágyuk, hogy elszabadulhassanak végre innen. Képtelenek megszokni a panellakás adottságait. A béna fürdő és a beépített szekrények kikészítik Erikát. De túl sok pénzt kellene az átalakításra költeni. Inkább vidékre, egy családi házba szeretnének költözni. Bár mindkettőjük munkahelye közel van, mégis szakítanának a nagyvárosi léttel. Családot terveznek, amit ebben a nagy, poros városban nem tudnak elképzelni. Annak a gondolata, hogy minden nap be kellene tuszkolni a babakocsit a liftbe, le a játszótérre, majd vissza, igencsak megrémiszi Erikát. Költözni akar, folyton a hirdetéseket bújja.

Az ötödiken lakik az elvált, negyvenegy éves, nagyon jóképű építész, Rózsa Péter. A nők álma lenne, ha nem csalódott volna egy életre a szebbik nemben. Barátai folyton vakrandikat szerveznek neki, de ő eldöntötte, hogy soha többé nem lesz kapcsolata, inkább egyedül öregszik meg. A törést felesége, Szilvia okozta, aki legjobb barátjával lépett le, és vitte magával az ikreket, akik mára már 21 évesen kész felnőttek. Nagyon szeretik apjukat, így sűrűn látogatják. Péter kialakított két külön szobát a fiúknak, hogyha nála töltenek pár napot, kényelmesen elférjenek. Neki egymagának bőven elég az a picike háló is.

A hatodikon lakik a Balogh család. A negyvennyolc éves Tündike kedves, életvidám, mindenkinek segíteni akaró nő. Egy üveges és képkeretező cégnél dolgozik. Szíve-lelke benne van ebben a vállalkozásban, mintha csak az övé lenne. Vásárlói rendre azt hiszik, hogy ő a tulajdonos, annyira a szíven viseli sorsukat. Férje, Attila ötvenéves autósoktató. Az a hír járja, hogy ő a legjobb az egész városban. Csak nőket tanít vezetni. Hogy miért? Mert ért a nyelvükön. Birkatürelme van hozzájuk, sosem kiabál, sosem veszíti el a fejét, és még egy titka van. Az óra előtt mindig egy kis csokit rejt az ülésre. Na, ettől aztán a nők mindig megnyugszanak. Szájról szájra ajánlják, és már hónapokra előre be van táblázva. Persze Tündikét néha elragadja a zöldszemű szörny, s féltékenykedésével szerez néhány kellemetlen percet Attilának, de ő egészen jól viseli. Van két lányuk, akik már kirepültek otthonról. A huszonhárom éves Brigi gyógypedagógusnak készül, a tizenkilenc éves Dóri pedig kémikus szeretne lenni, de mostanában a fényképezés felé kacsingat. Még fiatalnak tartja magát ahhoz, hogy lekösse magát egy pálya mellett.

A Lévy család a hetedikén hamarosan bővülni fog, ugyanis a huszonhat éves Barbara tizennyolc hetes várandós kismama.

Még a gyerek nemét sem tudják, de máris eldöntötte, hogy ő egy olyan anyuka lesz, aki mellett a férje nem fog más cicababák után kajtatni. Nem ereszti el magát, mint a barátnői. Minden nap

csinosan kisminkelve, haját belőve várja majd haza a ház urát, Andrást, aki ha jó fiú, akkor csak Bandi. Egy jól menő cégnél grafikus. Bár csak harmincegy éves, de várományosa az igazgatói széknek. Főnöke szabad életet akar élni, és azon gondolkodik, átengedi a cég vezetését Bandinak. A baba így kissé rosszkor érkezik, de egyáltalán nem bánják, hogy így alakult. Barbinak van egy saját, drága cipőket és táskákat áruló butikja a közelben, s bár nem kellene, hogy minden nap bejárjon dolgozni, ő szereti rajta tartani a szemét a cégén. Neki ez a kis üzlet az első gyermeke.

A lakók nagy napra virradtak. Ma tartják a várva várt lakógyűlést, ami miatt mindenki izgatott, hisz Jolika nagy bejelentésre készül. Napok óta másról sem beszélt. Minden családhoz becsengetett, és mindenkit arra kért, jelenjenek meg az eseményen, mert óriási lehetőséget kaphat a házuk.

A megbeszélés pontosan el is kezdődött. A lakók többsége ismerte egymást, a Csiszár családot például kifejezetten kedvelték. Marcsit mindenki a szívébe zárta, még Joli is.

A Füredi család viszont kissé távolabb foglalt helyet, ők nem kívántak keveredni ezzel a közösséggel, s ezt nem is próbálták leplezni.

Nagy volt a hangzavar, míg meg nem jelent Joli. Ekkor mindenki elhalkult, a tekintetek pedig rászegeződtek. Meg is lepődött, milyen hatással van a közösségre. Persze már megint úgy öltözött fel, mint egy tini, de ezt már megszokták tőle. Egy V-kivágású rózsaszín, áttetsző blúzt vett fel, ami alól kilátszott a fekete melltartója. Ehhez rövid, tarka miniszoknyát választott egy túsarkú cipellővel, ami inkább illett esküvőre, mint lakógyűlésre, de Jolit ez egyáltalán nem zavarta. Amiatt sokkal inkább izgult, hogyan is adja elő zseniális ötletét. Végül összeszedte minden bátorságát, és belevágott.

- Üdvözlöm az itt megjelenteket! Ha nem haragszotok, tegeződjünk, hisz ezer éve ismerjük egymást. Óriási hírem van számotokra! – közölte lelkesen. – Tegye fel a kezét, aki utálja a lakásában a ronda, megsárgult beépített szekrényeket!

Hirtelen rengeteg kéz emelkedett a magasba, sőt, volt, aki még be is kiáltott, hogy utáljuk!

- Na és ki szeretne megszabadulni tőlük? – folytatta Joli.

Újabb kezek jelentek meg, úgy tűnt, sosem volt még ilyen összhang a lakók között.

- Képzeljétek, megtaláltam a megoldást! Tudjátok, hogy nagy Facebook rajongó vagyok – mondta, mire nevetés harsant fel a teremben.
- Belebotlottam egy felújítós csajba, a Fóliás Juciba, akinek a mottója: otthonképzés szak nélkül. Egy játékot hirdetett meg, amihez tíz olyan lakást/családot keres Magyarországon, akik hajlandók lefóliázni és bemutatni a beépített szekrényeiket. Gondoltam, mi lenne, ha jelentkeznénk?

Pisti rögtön bekiabált:

- Én aztán nem fogok dolgozni, nincs az az Isten! Rám ne számítsatok!

Klárrika azonnal csitítani kezdte a férjét.

- Ha te nem, majd én. Utálok azt a monstrumot, te is tudod. Évek óta könyörgök, hogy csinálj vele valamit, de Te mindig csak a kifogásokat keresed.

Gyuri felállt és közbeszólt:

- Hallgassuk tovább Jolikát. Mit kell tennünk? Mik a feltételek? Mi ez a fólia? Semmit nem tudunk róla!

Ekkor Pisti újra bekiabált:

- Én tudom, mi az, az a ragacsos tapéta, majd tiszta buborékos lesz, meg leesik nektek, meg majd jól összeragadtok. Ismerem én azt...

Erre Joli erélyesen visszavette a szót.

- Ez már rég nem az Pista, amiről te beszélsz. Tanulmányoztam, sőt rendeltem is magamnak kipróbálásra. Ezt nézzétek! – és a sarokban lévő két éjjeliszekekrényt mutatott.

Majd csúnyán a férjére pillantott, aki épp Klárikát vetkőztette szemeivel. Láthatóan bolondult azért a nőért. Klárrika persze mit sem vett észre az egészről, csak Pista. Az ő szeme mindent látott. Nem véletlenül vitatkozott Jolival.

- Béla, segíts már! Vagy komolyan én cipekedjek? Mutassuk meg mindenkinek, mit csináltam a hétvégén!

Béla ugrott is az asszony parancsoló szavára, és a két éjjeliszekekrényt a lakók elé vonszolta.

Majd Joli így folytatta:

- Ezt nézzétek! Rendeltem magamnak egy bútorfelújító csomagot. Van nekik otthonépítő is, amiben padlótól kezdve csempematricán át minden van, még hozzá részletes videós bemutatókkal. Na, a lényeg, hogy ez alapján csináltam meg ezt az éjjeliszekekrényt. Pofonegyszerű dolgozni vele. Vissza lehet szedni, ha buborékos lesz, márpedig az enyém nem lett az!

Büszkén kihúzta magát, majd elővette a fiókból a maradék fóliát.

- De akkor sem kell megijedni, mert megvan rá a megoldás. Gyertek, nézzétek meg, próbáljátok csak ki ti is!

Megindult a tömeg az éjjeliszekrények felé. Mindenki fogdosta, tapogatta, ahol érte. Egyedül Pisti nem állt fel, ő magasról tett az egészre. Neki oly mindegy, milyen az a beépített szekrény. A célnak megfelel, a sok lomot eltünteti, más meg mit számított. Pedig még Katalin is képes volt vegyülni a jónéppel. Középről akarta látni azt a szekrénykét. Persze Tündi és Klárka is azonnal repült, és elsőként csapott le a maradék fóliára. Majd így fordultak Jolihoz.

- Te Joli, és mit kell tennünk? Én vennék ilyet otthonra, gyűlölöm azt a ronda besárgult szekrényt, el akarom tüntetni! Bármit megteszek, csak mondd meg, mit csináljunk!
- Figyeljetez rám! – mondta Joli. – Ahhoz, hogy be tudjunk kerülni a játékba, haza kell mennünk, és mindenkinek le kell fotóznia a folyosón a szekrényt. Létrehoztam egy albumot, oda kell majd felrakni. Ha mi töltjük fel elsőként a tíz fotót, akkor mi nyerünk. Én már az enyémet feltettem. Aki szeretne, csatlakozzon, csak minél hamarabb, mert mások is jelentkeztek. Szerencsére ott nem közös képviselő az illető, így van esélyünk. Mi össze tudunk fogni, és együtt meg tudjuk csinálni!
- Csak ennyi az egész? – kérdezte a várandós Barbara. – Nekem ez gyanús.

Jolika újra magához vette a szót:

- Tudjátok, Juci szeretné megmutatni, hogy szaki nélkül is mire képesek az emberek ezzel a fóliával. Ha talál tíz családot, akik maguk csinálják meg a felújítást, akkor azzal remélhetőleg egy lavinát indít majd el az országban.
- De hogy fogom én ezt magamtól lefóliázni? – kérdezte a szépfiú Péter az ötödikről.

Ági odalépett hozzá, és kedves mosollyal az arcán felajánlotta a segítségét.

- Fiatalkoromban nyári munkában egy dekoros cégnél dolgoztam. A lányommal majd szívesen segítünk.

Péter nem ellenkezett. Persze szigorúan csakis a munkára gondolt.

Joliból még mindig dőlt a szó.

- Van itt még valami. A fóliát mindenki maga választhatja ki, melyet szeretne. De Juci szeretne eljönni, hogy mindenkivel riportot készítsen előtte, majd a nap végén újra bekopogna mindenkire egy fénykép és egy nyilatkozat miatt.

Erre a férfiak többsége hóböröggni kezdett. Márpedig ők nem engednek be senkit a lakásukba. Nem állnak kamera elé, mint holmi bazári majmok.

- Szépen kérek mindenkit, gondolja át. Már csak kilenc családra lenne szükség. Segítsetek, újítsuk fel ezeket a szörnyeket!

Klárka még mindig az éjjeliszekrényt simogatta, de már betársult hozzá Marcsi is. Halkan odasúgta neki:

- Te Marcsika, szerinted ezzel a konyhát is fel lehetne újítani? Én már azt is annyira gyűlölöm! Mióta házasok vagyunk, azóta van ott az a rémség, megette már az idő vasfoga. De Pisti olyan smucig, sosem költene erre.
- Nem tudom, Klárikám, majd otthon rákérünk arra a Jucira. Ha Jolinak sikerült, akkor mi is megtaláljuk.

A nők egy csokorba álltak és Jolira kacsintottak. Ebben a tekintetben minden benne volt. Joli tudta, a szekrények sorsa ezzel megpecsételődött.

A gyűlés után szétszéledt a nép. A férfiak mind leléptek, őket ez a téma nem hozta lázba. Nem értették, mire volt ez a nagy felhajtás, azt hitték, komolyabb dolgokról lesz szó. A nők egy része még az udvaron maradt, és próbáltak dűlőre jutni.

- Sosem értettem egyet semmiben Jolival, de most azt gondolom, ez egy óriási lehetőség a számunkra. Nem tudom, ti hogy vagytok vele, de én egyenesen rosszul vagyok már azoktól a szekrényektől. Annál jobban csak a konyhámat utálom. Mi van, ha ez oda is megoldás lehetne? Végre megszépülne az otthonom, ha már Pistit nem tudom lecserélni... – húzta el a száját Klárika. – Ez a konyha egyedi lenne, olyan, amilyen nincs másnak – tette hozzá, remélve, hogy ezzel majd meggyőzi a többieket.

Fürediék épp akkor sétáltak el mellettük, és Katalinnak ez a mondat azonnal szöveget ütött a fejébe. Ez kell neki! Végre megvan a megoldás, amit oly régóta kutat! Ezekkel a fóliákkal teszi egyedivé az ikeás szekrényeket, na, ilyen senki másnak nem lesz, csak neki!

Gyors léptekkel indult meg a lift felé. Észre sem vette, hogy hagyta családját. A liftben izgatottan keresni kezdte kulcsait, majd ahogy belépett az üres lakásba, akkor esett le neki, hogy a többieket elhagyta valahol. Nagyok már, majd csak hazatalálnak, legyintett, majd izgatottan lehuppant a számítógépe elé, és azonnal beütötte a keresőbe azt, hogy Fóliás Juci.

Sokkal okosabb vagyok Jolinál, ha ő megtalálta, nekem is menni fog, gondolta magában.

Azonnal a webáruház oldalára ment, és beírta a keresőbe, hogy prémium. Valami belátás, kilátás elleni fóliákat dobott ki a rendszer. Na, ő nem fog ezzel időt pazarolni, gondolta, inkább telefonál egyet, és rákérdez. Egy nő vette fel, de nem Juci volt az. Rögtön faggatni kezdte.

- Jó napot kívánok, Füredi Katalin vagyok, a 3. kerületi Polgármesteri Hivatalból hívom önöket. Olyan kérdésem lenne, hogy a legdrágább, prémium minőségű fóliákat hol találom meg?

A kedves női hang eligazította a weboldalon, és Katalin rögtön meg is találta, amit keresett. Ám ami a prémium kategóriánál még sokkal jobban elnyerte tetszését, az a fémhatású és a vadvilág fóliák voltak. A kigyóbőr fólia egyenesen levette a lábáról. Már el is képzelte, amint a szalonban a sima snassz asztalkáját ezzel vonja be. A vendégek majd csak tátják a szájukat, milyen pazar lesz a lakásuk. Újra telefont ragadott és visszahívta az áruházat.

- Ismét én vagyok, Katalin. Tudja, a polgármesteri hivatalból. Az lenne a kérdésem, hogy ezt a fóliázást tényleg én is meg tudom csinálni?

A türelmes hang megnyugtatta, hogy állítólag már több százan fóliáztak, nem lehet elrontani.

Igaz, hisz még Jolinak is sikerült, és én sokkal ügyesebb vagyok nála, gondolta magában. Elkészönt gyorsan a hölgytől, és öt perc alatt kosárba pakolta a fóliákat. Bár fogalma sem volt a méretekről, így arról sem, mennyi fóliára is lesz szüksége. A kosár végösszege meghaladta az ötvenezret, de neki a pénz sosem számított. Még kevesellte is, képtelen volt elhinni, hogy ennyiből tényleg sikerül régi álmát valóra váltani. Épp megnyomta a megrendel gombot, mikor csengettek. A férje és a fia meglepetten álltak az ajtóban.

- Egyetlenem, hová tűntél? Mi történt? – kérdezte Endre.
- Ne haragudjatok, de muszáj volt megnéznem, van-e a fóliák között valami prémium minőség, ami a mi ízlésünknek is megfelel. Képzeld, találtam és már meg is rendeltem! Ugye te is örülsz, Endre?

A fiukat, Andort ez a beszélgetés rettentően fárasztotta, így inkább sarkon fordult, és bevonult a szobájába a kaméleonjához.

Endre már kezdte unni felesége hóbortját, de jó férjhez méltóan nem szólt egy szót sem. Inkább ráhagyta, úgymint mindig azt csinál, amit akar.

Közben az udvart a többi nő is elhagyta, mindenki visszatért az otthonába, de a gyűlésen elhangzottakról egyikük sem tudott megfedekezni.

Eljött a döntés pillanata. Ha azonnal ahhoz a részhez szeretnél ugrani, ahol megszépülnek a lakók beépített szekrényei, lapozz a 72. oldalra! Ha előtte még olvasnál pár kalandosabb történetet, akkor lapozz az 43. oldalra!